వానలో వంట

రైము తక్కువే అయింది. ఏడే.

బయట చీకటీ, గాలీ రెండూ యెక్కువే.

పిల్లలిద్దరూ మంచి నిద్రలో వున్నారు.

సాయంత్రం బాగా ఆడారు.

అలసిపోయి అన్నంతిన్న వెంటనే నిద్రపోయారు.

పిల్లలు సాయంత్రంపూట బాగా ఆడుకోడమే మంచిది. చక్కని నిద్ర పడుతుంది.

వాళ్ళ కే చీకూ, చింతా ఉండదు.

బయట హోరున గాలి. ఇంక వాన మొదలవుతుంది.

"పెద్దవానే కురవచ్చు. కరెంటు పోతుందేమో కూడా." ఆలోచిస్తూ పిల్లలకి దుప్పటి సరిగా కప్పి, రెండు లాంతర్లు వెలిగించి ఒకటి వంటింటి గుమ్మంలో పెట్టి, అక్కడే కిటికీకి దగ్గిరగా స్టూల్ లాక్కుని బయటికి చూస్తూ కూర్చుంది శ్రీవల్లి.

పెద్దవాన వచ్చే సూచనలే కనిపిస్తున్నాయి.

వాన కురుస్తూంటే కిటికీ దగ్గిరగా కూర్చుని ఆ వాన చూడటం చిన్నప్పటినించీ కూడా సరదా.

కానీ ఇప్పుడా వాన చూడాలన్న సరదాతోకాదు కూర్చున్నది.

మనస్సంతా నిండిన ఆశతో, ఆత్రతతో కావలసిన మనిషికోసం, మమత నిండిన మనస్సుకోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది.

ఇంక కొంచెం సేపట్లో వర్షం కురుస్తుంది.

హఠాత్తుగా ఆ వర్షంలో ఆయ నిక్కడికి వస్తే....వస్తే కాదు.... తప్పకుండా రావాలి, అందుకోసమేగా ఇక్కడ కూర్చుని ఇలా ఎదురు చూడటం। తన ఆలోచనకి తనకే నవ్వు వస్తూంది .... తనిక్కడున్నట్టు ఆయనకేంతెల్సు? పోనీ తెలిసి కాదు. వానలో కాస్సేపు తల దాచుకోవ డానికి ఇక్కడికి వచ్చి నిలబడితే....తనని చూసి 'వల్లీ' అంటూ నిండు మనస్సుతో అక్కున జేర్చుకోరూ। వెచ్చని కన్నీటితో తను ఆయన పాదాలు కడగదూ। తన జీవితాన్ని పూలబాటగా ఆయన ముందు పరవదూ! తన పిచ్చిగానీ। ఆయన వస్తారా? ఆయనకోసం ఎదురు చూడటం ఎన్నాళ్ళనించో తన కలవాటైపోయింది. అందులో వర్షం కురిసినరోజు తప్పకుండా ఎంతో ఆశతో, గుండెలో గూడు కట్టిన వేదనతో, ఏదో తెలియని నమ్మకంతో, మనసు చిక్కబట్టుకుని, వెచ్చని కన్నీటితో ఎదురు చూడటం మానదు.

మెరుపు మెరిసింది.

పిడుగు పడిందెక్కడో।

కరెంటు పోయింది.

ముందే లాంతర్లు వెలిగించి ఉంచడం మంచిదయిం దనుకుంటూ పిల్లలవంక ఒకసారి చూసి నిట్టూర్చింది శ్రీవల్లి.

రోజూ తనకి సాయంపడుకుందుకు రాత్రిళ్ళు రంగమ్మ వస్తుంది. ఇవాళ రాకపోవచ్చు, ఎలా వొస్తుంది? ఇంకొంచెం సేపట్లో పెద్ద వాన కురుస్తుందాయె....అవును....వాన కురుస్తుంది. ప్రకృతి చల్లబడుతుంది.

కానీ తన మనస్సు యెప్పటికి చల్లబడుతుంది? తన జీవితంలో శాంతి ఎప్పటికి చేకూరుతుంది? ఈ సంఘానికి తనమీద ఉన్న అనుమానాలు ఎప్పటికి నశిస్తాయి? ఈ లోకం తనని గౌరవంగా ఎప్పటికి చూస్తుంది? ఎటు చూసినా ప్రశ్నలే. దేవుడు తనని కరుణిస్తే తప్ప లేకపోతే తన జీవితం ఈ ప్రశ్నలలో మునిగి, ఈ చీకటిలోనే అంతరించిపోతుంది.... కన్నీటితో శ్రీవల్లి చెంపలు తడిసిపోయాయి.

మళ్ళీ పిడుగుపడినట్టుంది ఎక్కడో.

ఆ శబ్దానికి జడుసుకున్న పక్కింటి పిల్లాడు కేరుమన్నాడు .... ఆకాశంలో మెరుపులు అప్పుడప్పుడు కదులుతూ కాంతి నిస్తున్నాయి.

శ్రీవల్లి కళ్ళముందు గతం యెప్పుడూ కదులుతూ చీకటి నింపుతుంది.

వయస్సుమీరిన, జబ్బుతో ఉన్న మామగారూ, అత్తగారూ, అస్తమానం జ్వరాలతో, సరైన మందులూ, తిండీ లేక చిక్కిపోతున్న పిల్లలూ, పొద్దున్న లేచింది మొదలు రాత్రి పడుకునేవరకు కూడా తెమలని పనీ, సేవా—వీటితో సీరసించిపోతున్న తనూ, పొద్దుటినించీ సాయంత్రం వరకూ కష్టపడి పనిచేసి నెలాఖరున దొరికే చాలీ చాలని జీతం తీసుకువచ్చే ఆయన....ఇదీ కుటుంబం .... తనేదో తప్పుచేసినట్టు తనని కోపంగా చూసేవారు ఆయన.

తన తప్పేమిదో ఇప్పటికీ తన కర్థంకాదు.

చాలీచాలని జీతం తెచ్చే భర్త దొరికాడేమిటని ఎప్పుడైనా బాధ పడిందా? కలలోనైనా ఆయనగురించి చెడ్డగా అనుకుందా? .... లేదే! మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించింది ఆయన్ని! ఆయనెంత చెపితే అంత....ఎలా చెబితే అలా నడుచుకునేది.

ఆ రోజు రాత్రి అంది తను "ఏమండీ! చంటివాడికి గేదెపాలు

గానీ, అవుపాలు గానీ పడటంలేదు. వాడి ఆరోగ్యం బాగా పాడైంది. డాక్టరేమో డబ్బా పాలు వాడటం మంచిదన్నాడు."

"అయితే! నెలకి మూడు, నాలుగు డబ్బాలన్నా కొనాలా? ఎక్కడినించి తెమ్మంటావు డబ్బు?" కోపంతో ఎగిరిపడ్డారాయన.

తెల్లబోయి చూడటం తప్ప మరేమీ అనలేకపోయింది తను.

అప్పుడే మామగారు పిలిచారు.

"ఏమటి?" అంటూ విసుగ్గా వెళ్ళి తండ్రి మంచం పక్కన నిలబడ్డారు.

"ఒరే! చంటివాడి ఒంట్లో బొత్తిగా బాగులేదు. డబ్బా పాలు వాడమన్నాట్ట డాక్టరు. నీ సిగరెట్లకి తగలేసే డబ్బు వాడి పాలడబ్బాల కోసం ఖర్చు చెయ్యలేవుట్రా?" మామగారి దీనస్వరం విని కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి శ్రీవల్లికి.

"నా సిగరెట్లు అడ్డు వచ్చాయా మీకు? నా ఇష్టం వచ్చినట్లు తగలేసుకుంటాను. మీరెవరూ నాకు చెప్పక్కర్లేదు .... ఛీ! బొత్తిగా సుఖం లేదీ ఇంట్లో .... ఈ ఇల్లూ అక్కర్లేదు .... ఈ సంసారం అక్కర్లేదు .... ఈ బరువు నేను మొయ్యలేను."

చెప్పులు తొడుక్కుని, విసురుగా బయటికి నడిచారాయన.

ఆ రోజూ ఇలాగే ఉంది వాతావరణం. హోరున గాలి. దట్టంగా కమ్ముకున్న మబ్బులు....సన్నగా వాన.

ఆయన వెనకే గుమ్మందాకా పరిగెత్తింది తను "ఏమండీ" అంటూ.

ఆ పిలుపు గాలి హోరులో కలిసిపోయింది. ఆయన చీకటిలో కలిసిపోయారు.

ఏడ్చి, ఏడ్చి అలిసిపోయింది తను. "ఊరుకోమ్మా, వాడే వస్తాడు

అయినా ఈ మాత్రం దానికే అలిగి పోవటమేమిటి చెప్పు ?" మామ గారి మాటలు తన బాధ తగ్గించ లేకపోయాయి.

...వర్షంలో ఎక్కడ తడుస్తున్నారో ఏమో, తెల్లారాకైనా ఇంటికి వస్తారో రారో ?.... ఇవే ఆలోచనలు, బాధ రాత్రి అంతా.

మరునాడు కాదుకదా ఇంతవరకూ ఆయన జాడ తెలియనే తెలియదు.

ఆయన వెళ్ళిన కొద్ది రోజులకే దిగుల్తో అత్తా, మామగారూ పోయారు. పెద్దపిల్ల బెంగతో మరింత చిక్కిపోయింది. చంటివాడికేమీ తెలియదు.

దగ్గరి వాళ్ళు నా అన్న వాళ్లెవరూ ఇంక లేరు. ఏం చెయ్యాలో దిక్కు తోచని సమయంలో రాఘవయ్యగారి దయవల్ల ఈ ఊళ్లో ఎలిమెంటరీ స్కూల్ టీచర్ కాగలిగింది. మళ్ళీ ఆయనెప్పుడైనా ఆ ఊరు వస్తే, ఎవరికైనా కనిపిస్తే తన అడ్రస్ ఆయన కివ్వమని చెప్పి ఆ ఊళ్ళో ఇద్దరు ముగ్గురికి ఇచ్చి వచ్చింది .... కానీ ఇంతవరకూ ఎవరికీ ఆయన సంగతి తెలియదు.

వాన మొదలైంది.

గాలి తీవ్రత కొంచెం తగ్గింది.

అప్పుడప్పుడు వాన జల్లు కిటికీ లోంచి చల్లగా కొడుతూంది మీద.

అలా అప్పుడప్పుడు వానజల్లు చల్లగా తగులూంటే ఎంతో హాయిగా ఉంటుంది. అందుకే కిటికీ దగ్గర్నుంచి కదల్లేదు శ్రీవల్లి.

పెద్ద మెరుపు నాట్యం చేసింది.

గేటు తీసిన చప్పుడైంది.

ఉలిక్కి పడి చూసింది.

ఇద్దరు వ్యక్తులు లోపలికి వస్తున్నారు.

ఒకరు స్త్రీ: మరొకరు పురుషుడు. ముఖాలు మాత్రం స్పష్టంగా కనిపించటంలేదు.

ఇద్దరూ వరండాలోకి వచ్చి నిలబడ్డారు. అమ్మాయి చీర కొంగుతో తల అద్దుకుంటూంది. అతని చేతిలో సూట్ కేసుంది.

వానలో తల దాచుకుందుకు వచ్చిన వాళ్ళని తెలుస్తూనే ఉన్నా మెల్లిగా అడిగింది శ్రీవల్లి "ఎవరూ ?" అంటూ.

"వాన కురుస్తూందని ఇక్కడ నిలబడ్డామండీ. కొద్దిగా తగ్గగానే వెళ్ళిపోతాం" అమ్మాయి జవాబిచ్చింది.

తలుపు తీసి, లోపలికి వచ్చి కూర్చోమంది శ్రీవల్లి.

అతనక్కడే గోడవారగా ఉన్న బల్లమీద కూర్చున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి మాత్రం లోపలికి వచ్చింది.

"తల తుడుచుకుంటారా ?" అడగకుండా ఉండలేకపోయింది.

"అబ్బే ! అక్కర్లేదండీ. అట్టే తడవలేదు."

అయినా కూడా తువ్వాలు తెచ్చి ఇచ్చింది శ్రీవల్లి. వద్దనలేక తీసుకుంది ఆ అమ్మాయి.

"ఈ ఊరేనా మీది ?" ఏదో మాట కలపాలి కదా అన్నట్లు అడిగింది.

"కాదండీ ! ఆఫీసు పనిమీద ఆయనీ ఊరొస్తుంటే, ఊరుకదా అని నేనూ వచ్చాను. ఇప్పుడు స్టేషన్‌కి వెళుతున్నాం మా ఊరు వెళ్ళడానికి. ఇంకా చాలా టైముందను కోండి రైలుకి. అందుకే, మెల్లిగా నడిచివెళదాం, అంతగా దోవలో వానొస్తే రిక్షా ఎక్కవచ్చు అనుకున్నాం.

ఒక్క రిక్షా లేదండీ రోడ్డుమీద ఎక్కడాను ...." చెప్పడం ముగించింది.

కాసేపు ఇద్దరికీ ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు.

"మీవారి పేరు ?" నిశ్శబ్దాన్ని విడదీసింది చివరికి శ్రీవల్లే.

కొద్దిగా సిగ్గు పడుతూ చెప్పిందామ్మాయి "గోపాలరావుగారు" అని.

ఉలిక్కి పడింది శ్రీవల్లి మనసు.

మరుక్షణంలో తనకి తనే నచ్చచెప్పుకుంది "ఎంతమంది కుండదా పేరు ?"

"ఇలా వర్షం కురిసిన రోజు ఆయన మౌనంగా ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టుంటారు. మొదటి భార్య గుర్తుకి వస్తుందేమో అనుకుంటాను."

ఆశ్చర్యపడింది శ్రీవల్లి హృదయం.

"మొదటి భార్యా ?" మనసులో అనుకున్న మాటలు పైకే వచ్చేశాయి.

"ఔనండీ. నన్ను చేసుకునే టప్పుడు చెప్పారాయన. మొదటి భార్య పోయిందనీ, నా అన్నవాళ్లెవరూ ఇంకలేరనీ, లేకపోతే నాకెలా తెలుస్తుందీ ! నాకూ ఎవ్వరూ లేరు. ఆయనే నా ప్రాణం, నా సమస్తం."

అంత చనువుగా, కలుపుగోరుగా మాట్లాడేస్తున్న ఆ అమ్మాయిని పరికించి చూస్తూ ఆలోచనలో పడింది శ్రీవల్లి.

"మీవారింట్లో లేనట్టున్నారే ?" పిల్లలవంక చూస్తూ ఆ అమ్మాయి అడిగిన ప్రశ్నకి ఏం చెప్పాలో తెలియక తల అడ్డంగా ఊపింది.

వాన తగ్గుముఖం పట్టింది.

ఒకసారి వరండాలో కూర్చున్న అతని ముఖం చూడాలి .... ఒక వేళ ఈ గోపాలరావు తన భర్త గోపాలరావే అయితే? ఇన్నాళ్ళూ ఆయన రాకకోసం ఎదురు చూస్తోంది. ఇప్పుడు కొత్త సమస్య ఎదురైంది.... ఎలాగైనా సరే వెలుగులో అతని ముఖం చూడాలి.

"పాపం ఆయన చీకటిలో కూర్చున్నారు. ఒక లాంతరక్కడ పెడితే ...." అంటూ జవాబుకోసం ఎదురుచూడకుండా వెళ్ళి, వంటింటి గుమ్మంలో పెట్టిన లాంతరు తీసుకుని, ధైర్యం చేసి, గుండె చిక్క బట్టుకుని గుమ్మం అవతల వరండాలో పెట్టింది.

తను లోపలే గుమ్మాని కివతలే నిలబడింది కనిపించకుండా. అతను వర్షాన్ని చూస్తున్నాడు. లాంతరు కిందపెడుతూ ఆ వెలుగులో స్పష్టంగా చూసింది ముఖం....

అవును....సందేహం లేదు....ఆయనే!

మరుక్షణంలో రివ్వున కిటికీ దగ్గరికి వచ్చేసింది.

అంత చలిలోనూ గొంతుక ఎండిపోయి దాహం వేస్తోంది. నోట మాట రావటం లేదు. ఆ అమ్మాయి బయటికి వెళ్ళి అతనితో ఏదో మాట్లాడి మళ్ళీ లోపలికి వచ్చింది.

"ఏమండీ, ఇంక మేము వెళతామండీ. వాన తగ్గినట్టే."

"ఎలా? ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? ఆయన వెళ్ళిపోతున్నారు. నన్నూ, పిల్లల్నీ ఇలా వదిలి వేయడం న్యాయమేనా అని అడిగితే? మరి, ఈ అమ్మాయిగతి ఏమవుతుంది? దిక్కులేనిదయిపోదూ? అయినా, ఆయన; నా మొదటి భార్య పోయింది, నువ్వెవరో నాకు తెలియదంటే? ఈ రాత్రి ఎవర్ని సాక్ష్యం తీసుకు రాగలదు? తన దగ్గర ఆయన ఫొటో అయినా లేదే! ఎంతైనా ఆయన మగవాడు. తను ఆడది. తనమాట ఈ సంఘం లెక్కచెయ్యదు. ఏం చెయ్యాలిప్పుడు?...." దిక్కు తోచక బొమ్మలా నిలబడిపోయింది కిటికీ దగ్గర శ్రీవల్లి.

వాళ్ళప్పుడే వరండా మెట్లు దిగారు.

ఇంకా స్పేపట్లో గేటు తీసుకుని వెళ్ళిపోతారు.

త్వరపడుతూంది మనసు.

పిల్లల్ని తీసికెళ్ళి ఆయన ముందుంచితే ? వీళ్ళ భవిష్యత్తేమిటని అడిగితే ? అయినా సంసారభారం మొయ్యలేనని ఆ రోజురాత్రి ఇల్లు విడిచి వెళ్ళిపోయిన మనిషి, మళ్ళీ సంసారాన్ని ఎందుకు పెంచుకుంటు న్నట్టు? అయ్యో! వెళ్ళిపోతున్నారు .... పిలవాలి, కంగారుగా రెండడుగులు ముందుకి వేసింది "ఏమండీ" అంటూ.

ఆ పిలుపు గొంతులోనే ఉండిపోయింది.

ఆ అమ్మాయి చెప్పిన మాటలు చెవుల్లో మోగాయి.

మొదటి భార్య పోయిందని చెప్పి ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసు కున్నాడు. ఆ మాటే చాలు, ఆయనకి తనంటే ఇష్టంలేదని చెప్పడానికి. అటువంటప్పుడు, తను ఆయన భార్యనని ఎందుకొప్పు కుంటారు ? తన మొర ఎందుకు వింటారు ?

రెండు చేతుల్లోనూ ముఖం దాచుకుంది శ్రీవల్లి.

తనంటే ఇష్టంలేని మనిషితో కాపరం చెయ్యగలదా ?

వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళు....భగవాన్! ఇన్నాళ్ళూ ఎప్పుడైనా ఆయన తప్పక కనిపిస్తారన్న ఆశతో బ్రతుకుమీద ఆశ పెంచుకుంది. ఇప్పుడింక ఏ ఆశతో బ్రతకాలి ? ఇకనించీ ఆయనకోసం ఎదురు చూడవల్సిన అవ సరం లేదన్న మాట ! వర్షం కురిసిన రోజు కిటికీ దగ్గర కూర్చోనక్క ర్లేదు....

శ్రీవల్లి తనని తనే తిట్టుకుంది. తను తప్పు చేసిందేమోనని పిస్తూంది. ఆ అమ్మాయి గతేమవుతుంది? అని జాలిపడి వెనకాడింది. ఆయన తన మొర వినరేమోనని తటపటాయించింది....ఆయన కాళ్ళమీద వెళ్ళి పడవల్సింది. ఆ తర్వాత ఏదో ఒకటి జరిగేది....కానీ ఇప్పుడంతా చెయ్యి దాటిపోయింది. అయిపోయింది....ఆపుకోలేని దుఃఖం మనస్సుని మెలిపెడుతూంది. గుండెల్లో వేదన కరిగి కన్నీరై స్రవిస్తూనే ఉంది.

బయట వాన పూర్తిగా ఆగిపోయింది. ప్రకృతి చల్లగా ఉంది శ్రీవల్లి కన్నీరాగలేదు. మెదడు వేడెక్కింది. గుండె మండుతూంది. జీవితాంతం ఆరని మంట! వానలో మొదలైన మంట!

★